

EEN PERSOONLIJKE REIS

WAT ER GEBEURDE TOEN IK PROBEERDE AAN TE
TONEN DAT HET CHRISTENDOM NIET KLOPTE

Ik was student aan het Kellogg College, en stond op het punt rechten te gaan studeren om uiteindelijk de politiek in te gaan. Tussen al die studenten was er één groep, die op een andere manier leefde en dat trok mijn aandacht. Deze studenten waren niet gericht op geld, succes of roem, maar er was een oprechte onderlinge liefde merkbaar. Ik kom uit een gebroken gezin en zeven jaar lang ben ik wekelijks verkracht door onze boerenknecht, Wayne Baily. Dus ik was wanhopig op zoek naar het soort liefde dat zij zo oprecht leken te ervaren en lieten zien. Ik vond de liefde die ze voor iedereen hadden, of ze nu wel of niet bij hun groep hoorden, maar vreemd. Maar ik verlangde er *wanhopig* naar.

Ik was echter ook een onzekere scepticus met een grote mond. Ik wilde niet dat ze de pijn en gekwettheid, die diep in mijn hart lagen, zouden zien. En ik wilde ook niet dat ze er achter zouden komen hoe hard ik op zoek was naar de zin en het doel van mijn leven. In de hoop achter hun geheim te komen, sloot ik vriendschap met hen. Op een dag zaten we in de kantine en vroeg ik een meisje in de groep waarom ze zo anders was dan de andere studenten en leerkrachten op de campus. Ik probeerde net te doen of die vraag niet zo belangrijk voor me was, maar ik wilde het *echt* heel graag weten.

Met een glimlach keek ze me aan en sprak de twee woorden die ik nooit verwacht had op de campus te horen als deel van een antwoord: 'Jezus Christus.'

Ik reageerde direct: 'Kom nou niet aanzetten met die onzin over religie. Ik heb mijn buik vol van religie, de kerk en de Bijbel.' Het meisje had blijkbaar een sterke overtuiging, want ze aarzelde geen moment voor ze antwoordde: 'Hé, ik had het niet over religie. Ik had het over de persoon Jezus Christus.' Omdat ik niet onbeleefd wilde zijn bood ik mijn verontschuldigen aan voor mijn uitbarsting. Maar ik was ervan overtuigd dat christenen mislukkelingen waren en ik had het helemaal gehad met religie. Hoe kon iemand, die tweeduizend jaar geleden gestorven was, nog van betekenis zijn voor mijn leven hier en nu?

Tot mijn verbazing daagde de groep me uit om de beweringen van Jezus op een intellectuele manier te onderzoeken. Ze vroegen of ik het aandurfde om het historische bewijs over de Bijbel, de Godheid van Christus en de opstanding van Jezus te onderzoeken. Ik dacht echt dat ze een geintje maakten! Maar ik was vastbesloten om aan te tonen dat zij het bij het verkeerde eind hadden. Dus ik stopte met mijn studie, en met het geld dat ik had gespaard met een succesvol schildersbedrijf reisde ik door de Verenigde Staten, Engeland en het Midden-Oosten om bewijs te verzamelen dat het christendom niet klopte. Tegenwoordig kan veel van dat bewijs gevonden worden in boeken, plaatselijke bibliotheken en op internet. Maar in de jaren vijftig kon het alleen worden ingezien in bibliotheken en universiteiten verspreid over de hele wereld. Ik was van plan om aan te tonen dat het christendom intellectueel niet serieus genomen kon worden. Maar wat ik ontdekte zette mijn leven op zijn kop.

Op een vrijdag zat ik aan het eind van de middag nog in mijn eentje in een bibliotheek in Londen te werken, nadat ik maandenlang onderzoek had gedaan. Opeens hoorde ik iets als een stem tot me spreken. Normaal gesproken hoor ik geen stemmen, dus dit was schokkend en erg verontrustend. De stem zei: *“Josh, je hebt geen been om op te staan.”* Die gedachte onderdrukte ik meteen. Het was mijn bedoeling om aan te tonen dat het christendom *niet* klopte, niet om het te geloven. Opvallend genoeg hoorde ik diezelfde stem daarna bijna iedere dag, maar dan telkens harder, harder en harder! Hoe meer ik het bewijs bestudeerde, hoe meer het me in de richting stuurde van een andere conclusie dan die ik had willen trekken.

Mijn doel was om het ongelijk van het christendom aan te tonen, maar mijn onderzoek bracht me tot de conclusie dat ik de Bijbel kon vertrouwen, dat Jezus God is en dat hij op de derde dag uit de dood was opgestaan.

Op een gegeven moment wist ik dat het allemaal waar was, maar ik durfde mijn leven nog steeds niet over te geven aan Jezus. Ik werd bang voor wat de mensen van me zouden denken als ik Jezus zou volgen en voor wat het me zou kosten om een gelovige te worden. Maar nu ik Jezus vijf decennia lang heb gevolgd, kan ik vol overtuiging zeggen dat het de beste beslissing van mijn leven is geweest. Het begon met het bestuderen van het bewijs, maar het was uiteindelijk de liefde van God die mij heeft geraakt; dezelfde liefde, die ik aan het begin van mijn reis weerspiegeld zag in de levens van de studenten.

Ik heb samen met mijn zoon Sean aan dit boekje - *De Opstanding van Jezus* - gewerkt. Als je gelovig bent, dan hopen we dat je hierin bewijs zult vinden dat je geloof een

solide basis heeft. Als je het daarmee eens bent, zou je dit boekje dan met een niet-gelovige vriend of vriendin willen delen?

Als je een scepticus bent, dan vragen we je alleen om dit boek met een open houding te lezen. Als Jezus echt opstond uit de dood en daarmee bevestigde dat Hij God is (Romeinen 1:4), dan is er niets belangrijkers in het leven dan het volgen van Hem. Als Jezus niet uit de dood is opgestaan, dan heb je niets te verliezen - dan is het niet meer dan een slechte grap.

Niemand heeft de wereld meer veranderd dan Jezus Christus. En ook vandaag verandert Hij nog levens. Laten we eens naar het bewijs voor de opstanding kijken en wat dit betekent voor *jouw* leven.

WAAROM DE OPSTANDING ZO BELANGRIJK IS

DE ENIGE HOOP VAN DE WERELD

Lees dit commentaar eens dat een meisje heeft gepost op een atheïstische website:

*Ik snap er niets meer van... Ik heb altijd geloofd dat de wetenschap al mijn problemen kon oplossen, maar ik weet niet of mijn leven nog wel zin heeft zonder het eeuwige leven. Ik denk dat ik zelf een manier moet zien te vinden om dit zinloze bestaan door te komen. Ik wilde gewoon dat ik iemand kende die mij de weg kon wijzen naar het eeuwige leven. Maar als de wetenschap al geen antwoord heeft, wie of wat heeft dat dan wel!? *zucht* Zou er toch een hogere macht zijn die ons leven zin geeft? Maar als de wetenschap zegt dat het niet zo is, dan is het niet zo.¹*

Heb jij je ooit gevoeld als dit meisje? Kun jij je verplaatsen in haar angst? Heb jij je ooit afgevraagd of het leven wel zin heeft, als we in een atheïstisch universum leven? Zelfs de grote en invloedrijke filosoof Bertrand Russell had door, dat een atheïstisch universum compleet zinloos is.²

Hoop is een schaars goed in onze cultuur. Als er niet meer is dan het leven dat we kunnen zien, dan is ons bestaan

inderdaad zinloos en moeten we, zoals dit meisje het formuleert, 'zelf een weg zien te vinden.' Zij heeft door dat er één ding is waardoor alles betekenis zou krijgen: *eeuwig leven*. Ze had verwacht dat de wetenschap een manier zou bedenken waardoor mensen het eeuwige leven zouden krijgen, maar ze is tot het inzicht gekomen dat de wetenschap daarin faalt.

Meer dan 2000 jaar geleden waren er een paar mensen, die hun vertrouwen hadden gesteld op iemand, waarvan ze vurig hoopten dat hij de wereld ten goede zou veranderen. Een handjevol gelovige Joden dacht dat een man - die Jezus heette - de Messias was. Hij zou de verlosser worden die het juk van de Romeinse overheersers zou verbreken en een blijvend en Goddelijk koninkrijk zou vestigen op aarde. De profeet Jesaja had in oude Joodse geschriften geprofeteerd dat de Messias zou komen en alles weer tot een paradijs zou maken. Daarin zou geen oorlog of verdrukking meer zijn, geen angst en geen dood (Jesaja 11; 35). Iedereen zou voor altijd in vrede leven.

Denk je eens in hoe vreselijk het voor deze kleine groep volgelingen was toen ze toekeken hoe de Messias, hun Verlosser, op een gruwelijke manier Zijn laatste adem uitblies, als een doodgewone misdadiger aan een Romeins kruis. Ze hadden alles opgegeven om hem te volgen. En nu was hij aan een kruis gespijkerd. Hij ging dood! En met Hem stierf alle hoop die ze op Hem hadden gevestigd. Ze voelden zich vast als dat meisje waarover we eerder lasen. Het leven leek zinloos. Alles was hopeloos. Er leek geen uitweg te zijn uit hun absurde bestaan, geen pad naar een ideaal en eeuwig leven.

Een van die volgelingen van Jezus de Messias was Maria van Magdala. Zij had zijn bediening financieel gesteund en

geloofde dat Hij degene was die God had uitgekozen om eeuwige vrede naar deze wereld te brengen. Ze had vlak bij het kruis gestaan en toegekeken bij de wrede executie van haar Meester en nu stond haar leven volledig op zijn kop.

Nadat de Romeinse soldaten hadden vastgesteld dat Jezus dood was, haalden ze Hem van het kruis af en gaven Zijn lichaam aan een rijke Joodse functionaris. Hij zou Jezus gaan begraven in een nieuw graf. Maria verliet die vreselijke plek en was vastbesloten om Zijn graf te bezoeken als de begrafenis had plaatsgevonden. Zondagochtend vroeg ging ze naar het graf en daar kreeg ze nog een tegenslag te verduren. Niet alleen was Jezus onterecht gedood, het graf bleek tot haar grote schrik ook nog eens open te zijn en Zijn lichaam was verdwenen. Ze was bang dat iemand het lichaam had gestolen en rende snel naar Petrus en Johannes, twee van de volgelingen van Jezus, om hen te vertellen wat ze had gezien. Vol ongeloof haastten de twee mannen zich naar het graf om het met eigen ogen te zien.

Toen ze daar aankwamen zagen ze de grafkieren op de grond liggen, maar het lichaam was nergens te bekennen. Doodsbang en in de war gingen de twee discipelen terug naar huis. Maar Maria bleef achter. Ze tuurde nog een laatste keer in het graf en kreeg de schrik van haar leven toen ze in het graf twee mannen zag zitten in helderwitte kleren.

‘Waarom huilt u?’ vroegen de engelen haar.

‘Ze hebben mijn Heer weggenomen,’ antwoordde Maria, ‘en ik weet niet waar Hij is’ (Joh. 20:13).

Toen ze omkeek zag ze iets dat nog veel vreemder was: Jezus stond voor haar, en Hij leefde! Maar gek genoeg

herkende ze Hem niet en zag Hem aan voor de tuinman. Jezus stelde haar dezelfde vraag als de engelen hadden gesteld: 'Waarom huilt u?'

Ze had nog steeds geen idee tegen wie ze het had en antwoordde zachtjes: 'Och, meneer, als u Hem ergens anders hebt neergelegd, zeg het alstublieft. Dan neem ik Hem mee' (v. 15).

Maar toen noemde Jezus haar teder bij haar naam: 'Maria,' zei Hij.

'Rabboeni!' riep ze uit omdat ze hem ineens herkende. Rabboeni betekent meester (v. 16).

Jezus stond levend voor Maria, omdat de dood de belofde Messias niet kon vasthouden. God had Hem opgewekt om zijn doel te vervullen en eeuwig leven te brengen naar een wereld, die ziek en stervend is.

ONZE HOOP DOOR DE OPSTANDING

Toen Jezus aan het kruis hing, leek alles verloren. De dood had gewonnen. Maar na drie dagen in het graf van een rijk man, verscheen Jezus weer levend aan sommige van zijn volgelingen. Dit nieuws was zo schokkend dat Zijn volgelingen het weigerden te geloven, totdat Hij Zijn lichaam aan hen liet zien en hen vroeg om de wonden van de spijkers in zijn handen en voeten met eigen ogen te bekijken. En toen zei Jezus iets heel bijzonder tegen Zijn discipelen: in de toekomst zouden zij ook een nieuw lichaam hebben, zoals dat van Hem. Een lichaam dat nooit zou verouderen, vergaan of gebreken zou krijgen. Ze zouden gaan begrijpen dat die unieke, geweldige hoop zin zou geven aan een

anderszins zinloze wereld. Ze zouden voor altijd een nieuw leven hebben zonder dood of pijn in de nabijheid van een liefhebbende God.

Dat is de grote hoop die het christendom biedt aan een wereld zonder hoop – een leven na dit leven, samen met God, zonder pijn en lijden, vol eindeloze vreugde. Sommige critici beweren dat geloof in de opstanding betekent dat het leven hier op aarde voor ons niets waard is. Maar dat is absoluut niet waar. Het is juist zo dat ons geloof in de opstanding ons hoop geeft voor de toekomst en invloed heeft op de manier, waarop we nu met mensen en met de schepping omgaan. Dit geloof in een eeuwig leven is geen illusie om ons een goed gevoel te geven over ons leven in een wereld zonder hoop; het is gebouwd op rotsvast bewijs. In dit boekje nemen we dit overweldigende bewijs onder de loep.

HET ENORME BELANG VAN DE OPSTANDING

Het historische feit van de opstanding vormt de basis van het christelijke geloof. Het is niet iets dat je wel of niet bij je geloof kunt betrekken – het is het geloof! Het christendom staat of valt met de opstanding van Jezus Christus. Ze zijn allebei waar of geen van beiden is waar. Geloven in de waarheid van het christendom, betekent dat je niet gelooft in een geloof – van ons of dat van iemand anders – maar dat je gelooft in de opgestane Christus. Zonder de historische opstanding van Jezus is het christelijk geloof niet meer dan een placebo. Zonder de letterlijke, lichamelijke opstanding, kunnen we God en de kerk net zo goed aan de kant schuiven en morele regels volgen. Dan kunnen we ook ‘lekker eten en drinken. Want morgen gaan we toch dood!’ (1 Korinthiërs 15:32, BGT)

Aan de andere kant, als Christus uit de dood is opgestaan, dan leeft Hij nu nog steeds (1 Kor. 15:4) en kunnen we Hem persoonlijk kennen. Onze zonden zijn vergeven (v. 3) en Hij heeft de macht van de dood gebroken (v. 54). Verder belooft Hij dat wij op een dag ook zullen opstaan uit de dood (v. 22, BGT). We kunnen Hem vertrouwen, omdat Hij de wereld in zijn hand heeft (v. 27). Uiteindelijk zal Hij ons de overwinning geven (v. 57) en een leven vol betekenis (v. 58).

Hoogleraar N.T. Wright legt uit waarom de opstanding altijd de kern is geweest in het bestaan van de kerk:

Voor zover wij weten, bestaat er geen enkele vorm van het vroege christendom - op een enkele uitzondering na, die verzonnen is - waarbij het feit, dat Jezus na zijn schandelijke dood door God weer tot leven is gewekt, niet de kern van het christelijk geloof zou zijn. Al in de tijd van Paulus (in onze vroegste geschreven verslagen) is de opstanding van Jezus geen losstaand onderdeel van het geloof. Het is verweven met het hele christelijke leven en denken.³

Hoewel de opstanding van Jezus veel méér is dan een historisch feit, betekent het niet dat de historische feiten er niet toe doen. We zullen verderop zien dat er sterk en gefundeerd bewijs is dat de opstanding echt heeft plaatsgevonden.

DE PERSOONLIJKE BETEKENIS VAN DE OPSTANDING

Bevrijd van angst voor de dood

Het is heel normaal dat mensen bang zijn voor de dood. Niet alleen is het extreem moeilijk om je voor te stellen dat je ophoudt te bestaan, het is ook angstaanjagend.

Maar waarom zijn we eigenlijk bang voor de dood? Kijk eens naar de volgende zes redenen:⁴

1. De dood is mysterieus en onbekend.
2. We moeten de dood alleen onder ogen zien.
3. We worden gescheiden van de mensen van wie we houden.
4. Onze persoonlijke verlangens en dromen zullen niet worden vervuld.
5. De dood brengt de mogelijkheid met zich mee dat de mensheid ophoudt te bestaan.
6. De dood is onvermijdelijk.

Hoewel de Bijbel nergens belooft dat we volledig verlost worden van de emotioneel moeilijke aspecten van de dood, wordt ons wel verteld dat het overwinnen van deze verlamme-nde angst binnen ons bereik ligt. Als we echt begrijpen wat de Bijbel ons leert over de opstanding, worden we bevrijd van de grote angst voor onze laatste reis naar de onbekende wereld.

De opstanding maakt duidelijk dat onze moeiten, teleurstellingen en problemen, hoe zwaar ze ook zijn, slechts tijdelijk zijn. Wat er ook met je gebeurt, hoe diep de pijn en het verdriet ook zijn en hoe de dood jou en je geliefden ook

achtervolgt, de opstanding belooft je een toekomst die oneindig goed is.

Vervulling van al onze hoop en verlangens

Isaac Asimov, schrijver van science-fiction, bracht het standpunt van veel mensen ten opzichte van de hemel onder woorden, toen hij schreef: 'Ik geloof niet in een hiernamaals, zodat ik niet mijn hele leven bang hoeft te zijn voor de hel, of misschien nog wel meer voor de hemel. Wat voor verschrikkingen de hel ook in petto heeft, de verveling van de hemel lijkt me nog veel erger.'⁵

Helaas is de mening van veel christenen over het hiernamaals net zo. Wat wij over de hemel denken is vaak beperkt tot een lange, saaie en oninspirerende kerkdienst. En, geïnspireerd door cartoons en grapjes, zien velen het als een plek waar we tussen de wolken zweven in lange, witte gewaden terwijl we op een harp spelen. Op de een of andere manier is ons beeld van de hemel een grote karikatuur geworden en is het idee van een leven na de dood niet iets dat onze fantasie prikkelt of dat ons leven verandert.

Ik (Sean) heb mijn studenten kortgeleden gevraagd wat ze zouden doen als ze nog maar drie dagen te leven hadden voor ze zouden sterven en naar de hemel gaan. Hou zouden ze die resterende dagen doorbrengen? De antwoorden waren onder meer skydiven, reizen, surfen en (hoe kan het ook anders) seks hebben. Daarop stelde ik de eenvoudige vraag: 'Dus jullie denken dat er in dit leven ervaringen en plezierige dingen zijn die jullie anders zouden missen omdat die er in de hemel niet zijn?' Op twee studenten na antwoordden ze allemaal bevestigend. Het vooruitzicht van de hemel was onaantrekkelijk en teleurstellend.

Bij een dergelijk gebrek aan eeuwigheidsperspectief, liggen ontmoediging en zonde op de loer. Veel studenten denken dat, als ze bepaalde pleziertjes niet nu beleven, hun kans verkeken is om dat ooit nog mee te maken. Die houding ontstaat doordat ze een verkeerd beeld hebben van hoe de hemel werkelijk is.

Maar al te vaak is ons geleerd dat we de nieuwe hemel en de nieuwe aarde geestelijk moeten zien, zonder dat er een fysieke component is. Als mensen iets geestelijk noemen, dan bedoelen ze vaak dat het niet fysiek is. Dit heeft tot wijdverbreide misvattingen geleid en tot het idee dat Gods fysieke schepping in zekere zin minder waardevol en belangrijk is dan echt geestelijke zaken, zoals de hemel. Velen geloven ook dat we in de hemel geestelijk zullen zijn, wat voor hen inhoudt dat we geen tastbaar, fysiek lichaam zullen hebben. Die opvatting leidt tot een onderscheid tussen het fysieke en het geestelijke dat niet klopt met de Bijbel, waardoor velen denken dat alleen het geestelijke juist is en dat het fysieke maar tijdelijk is, iets dat je kunt weggooiden en dat soms zelfs kwaadaardig is.

Zo'n opvatting gaat voorbij aan een aantal belangrijke punten. Mensen die dit geloven, vergeten vaak dat God, tijdens de schepping van deze fysieke wereld, aan het eind van elke dag verklaarde dat Zijn werk goed was. Alles wat Hij uit atomen, moleculen, cellen en stof maakte, noemde Hij 'goed'. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde kunnen niet alleen geestelijk zijn (in de betekenis van niet-fysiek), want onze fysieke lichamen zullen nieuw worden. Een niet-fysieke opstanding is als een regenboog zonder kleuren. Dat is een

grote tegenstelling! Wanneer de apostel Paulus het heeft over onze eigen wederopstanding, zegt hij:

Ja, er zal het machtige geluid van een bazuin te horen zijn. Dan zullen de doden levend worden gemaakt met een onvergankelijk lichaam en ook wij zullen een nieuw lichaam krijgen. Ons vergankelijke, sterfelijke lichaam zal verwisseld worden voor een onvergankelijk, onsterfelijk lichaam. Wanneer dat gebeurt, wordt werkelijkheid wat in de Boeken staat: 'De dood is opgeslokt in Gods grote overwinning.' (1 Korinthiërs 15:52-54)

Paulus zegt niet tegen ons dat we geesten zonder lichaam zullen zijn. Nee, hij zegt juist het tegenovergestelde. We zullen een lichaam hebben - een echt lichaam zoals we dat nu ook hebben, maar dan zal het onsterfelijk zijn. Dat lichaam heeft niet meer te lijden onder het verwoestende effect van ziekte, veroudering en dood, het zal nooit meer sterven. Het zal tot in de puntjes perfect zijn, ontzettend mooi, oneindig sterk, volledig gezond en immuun voor veroudering en de dood.

De wereld waarin we nu leven biedt ons een glimp van de vreugde en genoegens die we zullen ervaren wanneer God met de nieuwe hemel en de nieuwe aarde komt.

In zijn boek *Hoe zal het in de hemel zijn* legt Randy Alcorn uit: 'We dromen ons hele leven al van de nieuwe aarde. Als we het mooie zien in het water, de wind, een bloem, een hert, een man, vrouw of kind, dan vangen we een glimp op van de hemel. Net als de Tuin van Eden, zal de nieuwe aarde een plek zijn waar al onze zintuigen genieten, er

is adembenemende schoonheid, er zijn bevredigende relaties en er is persoonlijke vreugde.’⁶ We zullen niet in een steriele omgeving leven, of tussen eindeloze wolken zweven zonder iets te doen te hebben. We zullen leven op een aarde die helemaal nieuw is - net als deze, maar dan zonder stormen, aardbevingen, droogte, overstromingen of andere rampen. Alles zal moeiteloos groeien en onkruid en doorns bestaan niet meer. Dieren zullen ons geen kwaad doen, maar vriendelijk naar ons kijken als degenen die hen leiden en goed voor hen zijn.

Misschien kunnen we ons niet helemaal voorstellen hoe ons vernieuwde leven er op de nieuwe aarde uit zal zien, maar er is één ding waar we zeker van kunnen zijn: God heeft ons gemaakt om het goed te hebben. Hij heeft de aarde geschapen, zodat wij plezier kunnen hebben en ervan kunnen genieten. Terwijl alle plezierige dingen nu overschaduw worden door menselijke rebellie, is het niet zijn bedoeling dat die dingen verloren gaan. Alles wat geschapen is zal hersteld worden. Omdat Hij zo veel van ons houdt, wil hij dat we intens genieten van al het goede dat Hij oorspronkelijk bedoeld heeft toen Hij ons schiep.